

In Deo Ans van der Geest Joanna Maria

Ans is op 26 mei 1929 geboren in Amsterdam. Op 5 mei 1991 werd ze geassocieerd lid van de Broeders FIC. Ze keerde terug naar haar hemelse Vader op 21 september 2020 in het Woonzorgcentrum De Beyart te Maastricht.

We hoorden zojuist het bekende verhaal lezen van de ontmoeting van Jezus met Martha en Maria. Hierin komt de eeuwenoude vraag naar voren hoe we een goed mens kunnen zijn: door veel inzet óf door veel inkeer?

Het is heel wel mogelijk dat u bij het aanhoren van deze tekst bij uzelf dacht: op wie lijkt Ans nu, op Martha of Maria? Martha is de bedrijvige vrouw, die haar huishoudelijke plicht drukdoende vervult, boos dat haar zus zit te 'niksen', gezeten aan de voeten van Jezus.

Onze dierbare Ans was een toegewijde werker, in haar kantoortak in Amsterdam en Almere, in haar zorg voor het huishouden en later in de verzorging van haar moeder. En in onze communi-

teiten van Nijmegen, Rotterdam en de Xaverius en Bernardus in Maastricht was ze naar buiten gericht met aandacht voor zieken, jarigen, tot dat ze dat niet meer kon opbrengen. Hier in huis zorgde ze jarenlang dat er dagelijks een bladzijde van ons Liber Defunctorum, het boek met overleden medebroeders en geassocieerden, werd omgeslagen.

Maar Ans was ook een vrouw die in grote trouw aandacht besteedde aan haar relatie tot de Eeuwige. Ze was een serieuze kerkganger, lid van het Agneskoor in Amsterdam, een vrouw van stil gebed en iemand die de gebedsoefeningen van haar gemeenten steeds bijwoonde. Tot voor kort trof je haar, door de dag, vaak achter in de kapel aan. En voor het slapen gaan ging ze altijd nog even in de kapel bidden, waarbij ze – met gevaar voor eigen leven – ook op het altaar ging controleren of de noveenkaarsen bij het Maria-beeld zónder brandgevaar stonden opgesteld.

Ans was een vrouw van 'goed doen en goed zijn'. Een Martha en Maria 'in een'. Ze liep daar niet mee te paraderen. Daar was zij de vrouw naar naar. En die eenvoud sierde haar zéér.

In het huis aan de Agamemnonstraat in Amsterdam werden vijf kinderen geboren: Ans en Lidy, Klaas, Jan en Anton. Als Ans over haar jeugd vertelde, bleek dat het gezin een gezellige uitstraling had. En pas nog zei haar zus Lidy tegen me 'dat ze uit een warm nest kwamen'.

Het getuigt van een godsdienstige sfeer in dit gezin dat Jan lid werd van de Witte Paters en bijna heel zijn leven lang in Afrika werkzaam was. Anton werd lid van de Broeders FIC en stierf – na een zeer vruchtbare inzet op onderwijsgebied – al op 49 jarige leeftijd in Nijmegen.

Ans voelde zich zeer tot de broeders aangetrokken. Vanuit het gezin was er nauw contact met de gemeenten aan de Olympiastraat in Amsterdam en Halfweg.

Toen rond 1985 het idee ontstond om via een geassocieerde binding, leden tot de FIC toe te laten, voelde Ans zich daartoe aangetrokken. Ze bezocht regelmatig de gemeente aan de Sterreschansweg in Nijmegen. Ze voerde gesprekken en werd ingeleid in de spiritualiteit van onze congregatie. Op 5 mei 1991 werd ze geassocie-

eerd lid van onze congregatie in een plechtigheid in het sfeervolle kapelletje van ons huis aan de Sterreschans. Ze was daar zéér trots op en voelde 'dat ze er écht bij hoorde'.

Na het overlijden van haar moeder vertrok Ans na enige tijd naar Maastricht. Ze werd lid van de Xaveriusgemeente. Toen ze enkele maanden gebivakkeerd had in een logeerkamer in de Voorbouw, kon ze een kamer in de woonflat betrekken, waarin ze tot haar overlijden verblijf hield.

Haar leven werd gekenmerkt door eenvoud. Ze gaf nooit nadrukkelijk blijk van haar aanwezigheid. Stil kon ze genieten van gesprekken, nieuwtjes, feestvieren en samen bidden. Op haar geheel eigen wijze liet ze blijken dat ze van onze gemeenschap hield: op verjaardagen stuurde ze heel veel broeders een gelukwens, ze bad trouw voor onze congregatie en vond het prachtig dat generaal oversten, zoals Martinus Handoko en Augustine Kubdaar, goede contacten met haar zochten.

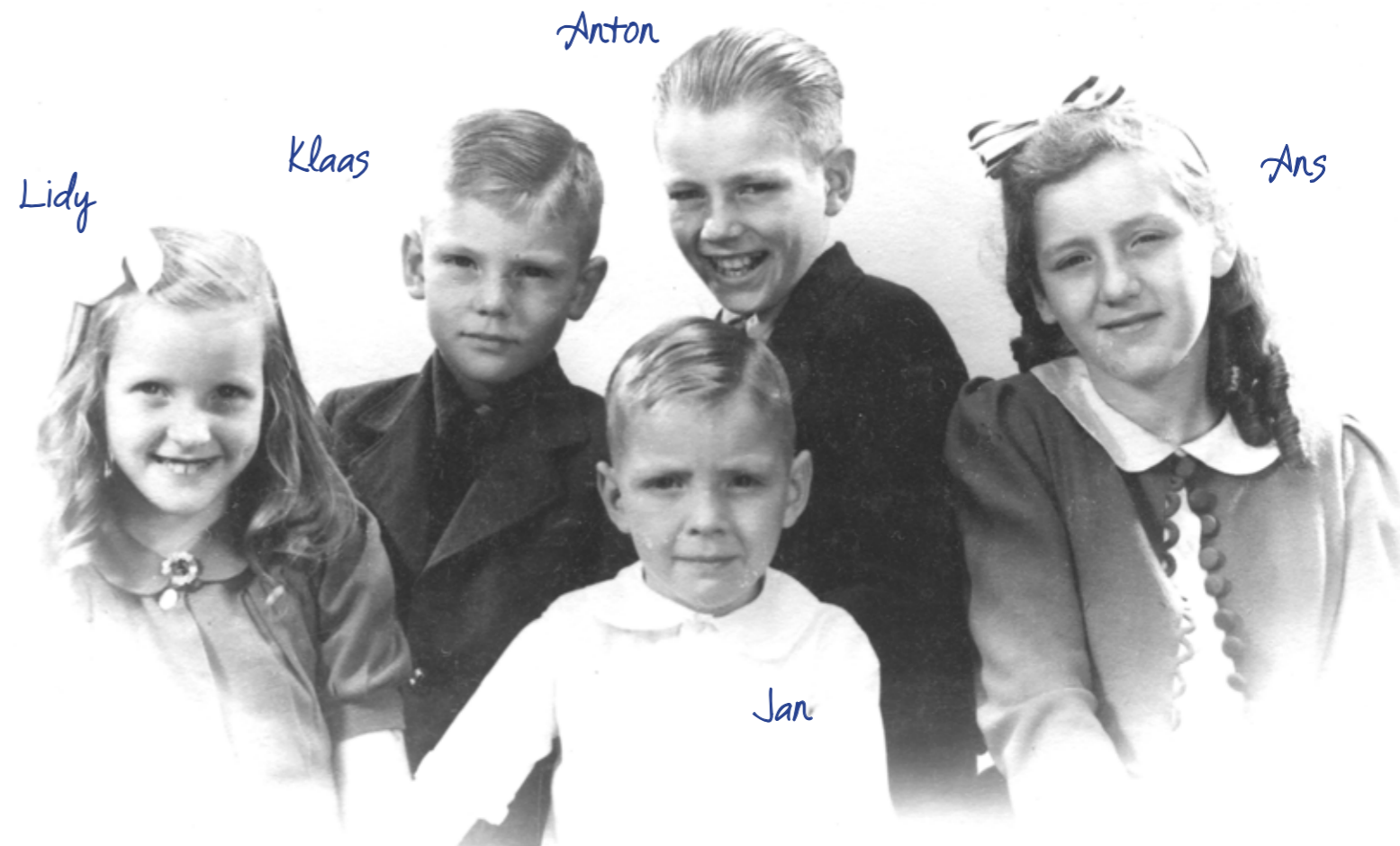
Ze wisten haar – door alle taalbarrières heen – duidelijk te maken dat ze een warme plaats had in hun hart. Bij de onlangs gehouden viering van onze jubilarissen op De Schark, zat Ans de hele middag – 'eerste rang' – naast broeder August-

tine. Dat Ans zo nu en dan naast hem indutte, vond hij eigenlijk wel leuk.

Ze voelde zich voluit betrokken op de gemeenten waarin ze verbleef én met het grote geheel van de congregatie, wereldwijd. Jaarlijks tracteerde ze de Xaveriusgemeente op een etentje in de stad, en dat vond ze een groot feest. "Ze doen toch allemaal heel veel voor mij. Daar bedank ik ze hiermee voor."

Wanneer we haar leven in oenschouw nemen, denk ik, dat we in ons oordeel ons niet mogen laten leiden door de wijze, waarop ze de laatste jaren in ons midden verkeerde. Ans wilde zelfstandig uitmaken wat er rond haar persoon gebeurde. Ze was daarin soms heel kritisch en moeilijk toegankelijk. Het bleek dat haar dagritme steeds minder ging 'sporen' met dat van de gemeenschap. Ze sliep lang uit en ging héél laat naar bed. Bij het klimmen van haar leeftijd kon ze zich ook moeilijk in veranderingen vinden.

In gesprekken met haar kon deze houding toch wel aan de orde komen. Ze voelde zich dan best wel schuldig. "Ik word toch steeds méér een akelig oud mens, hè?" zei ze dan. En keek me dan met een heel ongelukkig gezicht aan. Hulpeloos met het vinden van haar eigen ruimte, maar wél willen blijven beslissen over haar doen

en laten.

Een paar maanden geleden, begon ze, toen ik bij haar op bezoek was, ineens te huilen. Na een poosje zei ze: "Gô, dat is me in járen niet meer overkomen. Dát lucht op!" Misschien was dit dan wel een uiting van zeer diep gevoel van onmacht. Een teken, dat ze steeds iedereen het beste gunde, maar de kracht niet meer had om dit te verwoorden.

*"Herinner mij, maar niet in sombere dagen.
Herinner mij, in stralende zon,
hoe ik was, toen ik alles nog kon,"*
dicht Vasalis heel toepasselijk op Ans' leven.

Op maandagmorgen 21 september ging ze in alle rust van ons heen. De weken daarvoor was ze omgeven door goede zorgen van huisarts, trouwe medewerkers van de facilitaire dienst en de verzorging. Broeders en andere huisgenoten kwamen bij haar bed zitten.

Dat ze voluit mag genieten van de eeuwige rust en vrede, waarbij ze – wat mij betreft – weer voluit mag huilen. Dat zijn dan tranen van grote vreugde en dankbaarheid.

Lieve Ans, we nemen afscheid van jou door het luisteren naar de vertaling van Huub Oosterhuis van het prachtig lied 'In Paradisum':

*"Mogen de engelen jou begeleiden
naar het paradijs. Bij je aankomst
zullen allen die gemarteld werden,
jou in hun armen sluiten.
En dan dragen ze jou mee naar de Stad:
het heilig Jeruzalem.
Daar schaaft een koor van lichtgestalten
zich om je heen,
en met Lazarus, de arme zwerver,
zal jij zijn in vrede.
Voor altijd."*

Wim Swüste

1956: Ans als akela bij de welpen van de Aymondshorde, Petrus en Paulusgroep, Amsterdam

Nijmegen, 2003.
Viering van het koperen jubileum van Ans als geassocieerd lid. Haar broer Jan gaat voor in de dienst

Ans in de verschillende gemeenschappen waar ze lid van was. Hieronder Nijmegen Sterreschans, 1992. Rechtsonder de Xaverius-gemeenschap in Maastricht, 2014, met Maarten Bouw, Hein Fest en Gait Welling. Rechts de Bernardus-gemeenschap, 2017, met Joop Maas, Martinus Handoko, Han van Wieringen en Gerard van Geel

Lieve vrienden van Ans,

Wat een hartelijke ontvangst van kaarten en brieven viel mij ten deel na het overlijden van mijn zus Ans. Kort daarvoor was ik bij haar op bezoek geweest omdat de broeders mij hadden laten weten dat ze na de maaltijd bij het opstaan op de grond viel en haar heup en enkel brak.
 Ze werd direct naar het ziekenhuis gebracht maar daar werd na onderzoek meegedeeld dat een operatie niet meer mogelijk was. Thuis in bed liggend kreeg ze morfine tegen pijn en ging ze hard achteruit.
 Ik heb haar nog kunnen bezoeken maar 'n gesprek was nauwelijks mogelijk.
 Haar overlijden volgde snel en op de dag van de begrafenis waren we weer present in het klooster. Alles was fantastisch verzorgd - Ans lag mooi opgebaard - veel bloemen rond de kist.
 Wim Swüste had 't samen met Wilma fantastisch geregeld - waarvoor heel veel dank!
 Heel fijn is het dat ik van velen van U zoveel lieve post kreeg met allemaal verhalen van hun vriendschap en omgang met Ans. Maar lang schrijven.. Onmogelijk momenteel door een gekneusde arm en gebroken pink. Maar ik zing nu: "Krommeid... 't is maar tijdelijk..." En dat helpt.
 Uw lieve schrijven bewaar ik echter - dan kan ik 't altijd over lezen - als een lieve herinnering aan mijn dierbare zus en al die lieve mensen zoals U die ze om haar heen had of gekend had.
 Een hartelijke groet
 Het ga U heel goed!

Cidy van der Geest

Rotterdam, 1996. Geassocieerd leden. Van rechts naar links: Jos van Eijden, Bep van Eijden, Will Versteeg, Annemiek Jacobs, Ans van der Geest, Albert Meijer (zijn vrouw overleed dit jaar). Nu, in 2021, zijn er nog vier geassocieerden: Bep, Annemiek, José Kleinpenning, Victor de Mos.

Anton

Ans nam het op zich om aan alle broeders steeds kaartjes te sturen met een goede groet, felicitatie, aansporing.
 Dat was haar apostolaat van de aandacht.
 Tekens van associatie, van verbondenheid.
 Tekens die niemand kon misverstaan.

Geloven doorbreekt barrières
 Geloofsbrief Zusters van Schijndel aan de zwarte zusters van Glen Cowie in Zuid-Afrika

Beste Frans, hier, Alvin en Willem Gerard en Willem van harte hem ik jullie een gezegend en lieve broerpoedig 1996 vooral ook over meek voor vuchtelingen. Doe iedereen van de groep de groeten en de beste wensen. Wie preet of onze megen rich nog eens klinken. Op dit moment ben ik nog bezig met katechese. Dit is wel het laatste jaap. Het er dan gaat gebeuren of ketch. Ik weet nog na ga dom. In de Salvator-groep voel ik me heel op m'n gemak. De liden dat hij kaminhomen zijn. Toch denk ik met dankbaarheid terug aan de tijd dat ik bij jullie mocht komen. Hartelijke groeten en fijne feestdagen Ans.

Act: Beweging - voor verandering in de kerk

(Linkerpagina, linksonder: Anton van der Geest, br. Sixtus FIC)